

κόμματός της. "Εσθθεν είναι σκοτεινότερα. Αὐταὶ αἱ πολυθρόναι, τὰ καθίσματα καὶ οἱ καναπέδες τῆς διεγείρουν ἐνετικὰς ἀναμνήσεις. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὑπάρχει galerie πρὸς τοποθέτησιν ὀρχήστρας, ὅταν δίδονται χοροὶ ἢ μουσικαὶ συναυλίαι.

Ἐν τούτοις τῆς ἰδρύσεως τῆς Λέσχης Ζακύνθου συμμετέσχον καὶ Λομβαρδιανοί.

Ἡ τῶν Ἑλευθέρων, κόμματος ἀρτισυστάτου, ἀποτελουμένων ἐκ δυσηρεστημένων Λιουραίων καὶ δυσηρεστημένων Λομβαρδιανῶν, εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς παλαιὰν τὴν κατασκευὴν εὐρύχωρον οἰκίαν, ὑπηρετισμένην σχεδὸν κοσμίως, ἔχουσα καὶ αὕτη Ἀναγνώστηρια, ὡς αἱ συναδελφοὶ τῆς. Εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἑλευθέρων ἐθαυμάσαμεν τὰς τέσσαρας μεγάλας τοιχογραφίας τοῦ Ζακυνθίου ζωγράφου Καντούνη, ἃν δὲν ἀπατάμαι.

Μία Ζακυνθινὴ ἰδιοτροπία ἐξηγεῖ οὐκ ὀλίγον τὸν Ζακύνθιον χαρακτῆρα.

Εἰς τὰς Λέσχας αὐτὰς πίνεται ὁ καφὲς μὲ κανέλλα.

— Πῶς εἶπατε ;

— Μὲ κανέλλα, κυρία μου.

Φαντασθῆτε ποίαν ἐντύπωσιν δύναται νὰ κάμῃ καφὲς μὲ κανέλλαν εἰς πεζὸν Ἀθηναῖον πρωτῆ, πρωτῆ, μηδὲν ἔχοντα κοινὸν μὲ ἄνθη καὶ μύρα καὶ ἀρώματα.

Ἄλλ' ἢ κατὰφυτος Ζακύνθος, ἢ Ἑλβετία αὕτη ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου πελάγους, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ καταστήσῃ τοὺς κατοίκους τῆς ἀνθομανεῖς.

Εἰς τὴν περὶ Ζακυνθινῆς ποιήσεως ἐπιστολήν μου θὰ ἰδῆτε πῶς ἡ Ζακυνθία Μούσα ζυμώνει ὅλα τὰ μέλη τῆς γυναικὸς ἀπὸ ἄνθη. Τὸ πᾶν ἐν Ζακύνθῳ εἶναι ἄνθινον. Καθημερινῶς εἶναι ἀνοικτὴ ἀγορὰ ἀνθέων. Φρέσκα ἄνθη κατὰ πᾶσαν πρωτὴν διαδέχονται τὰ ἄνθη τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῶν τραπέζων τῶν ξενοδοχείων. Ἐν ἑλλείψει ἀνθέων θὰ τεθῇ μυρσίνη. Τὰ μυρσινὰ καὶ μινια ἀνθίζονται παντοῦ ὡς ἐρωτότροποι Ἀθηναῖοι μὲ τὰς χρωματισμένας θερινὰς ἐνδυμασίας των. Αἱ ἀνθοδέσμαι προσφέρονται ὑπὸ τῶν ἐρωτοτρόπων δεσποινῶν εἰς τοὺς ἀγαπημένους των. Τὰ ἄνθη ἐπὶ τέλους χρησιμεύουν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν.

Ἐπρόκειτο φίλος Ζακυνθινῆς Κυρίας νὰ ἀπέλθῃ εἰς Παρίσιους. Ἡ Κυρία ἐπεθύμει νὰ ἐπιδειχθῇ ὡς λίαν χαρίεσσα τὸν λόγον.

Εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἰδοὺ πῶς ἐξεφράσθη ἡ Ζακυνθία :

— Πηγαίνεται εἰς τὸ καλόν· δὲν θέλομεν λείπει νὰ λέγωμεν ἀνθρώδῃ λόγια δι' ὑμᾶς.

Καλιθέαν.

ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ

Συμπλήρωμα τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Καλιθέαν δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν τοῦ Μαρίου μας, ἀργὰ μὲν, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τῆς προθεσμίας, ἰδίως δὲ πρὸς ἐξίλασιν τοῦ ὠραίου φύλου ὅπερ ὁ ἄγριος Καλιθέαν τόσο πολύ πειράζει κηρύξας ἀτελείωτον πόλεμον κατ' αὐτοῦ.

Φίλτατον Μὴ Χάνεσαι.

Σοὶ γράφω τὰς πρώτας τοῦ ταξιδίου μου ἐντυπώσεις, σε παρακαλῶ δὲ θερμῶς, νὰ μὴ μου γράψῃς τίποτε σὺ. Δὲν

ἔχω ὅρεξιν νὰ μάθω οὔτε περὶ τοῦ Ἀντροῦ τῶν Νυμφῶν, οὔτε περὶ τοῦ κονιορτοῦ σας, οὔτε περὶ τοῦ ὕδατός σας, οὔτε περὶ τῶν λογίων σας. Ἀφήσατέ με νὰ τὰ λησμονήσω ὅλα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὑγεία μου.

Τὰς τελευταίας ἐν τῇ Πρωτευούσῃ ὥρας ἐπροτίμησα νὰ διέλθω εἰς τὸ Φάληρον, ὁπόθεν ἀνεχώρησα εἰς τὰς δέκα. Μέχρις Ἀθηνῶν δύο ὀφθαλμοὶ γλαυκοὶ ἀνέτελλον καὶ ἔδουν ἀπέναντί μου, ὑπὸ ξανθὰς βλεφαρίδας ὡς τεμάχια οὐρανοῦ ὑπὸ χρυσᾷ νεφύδρια.

Μὰ τί ὠραῖοι ὀφθαλμοί ! Ἡ ψυχὴ μου ἐβυθίσθη ὅλη ἐντός των καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῇ.

Ἄλλ' ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν τοὺς ἔχασα καὶ ἐχάθην μετ' αὐτῶν.

Ἄρνης τοὺς ἐπαναβλέπω· πῶς ἐμεγάλωσαν τόσον . . . μπᾶ . . . ἦσαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα. Ἦμην ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἐκτοτε πιστεύω εἰς τοῦ X. de Maistre τὴν τριχοτομίαν, ὅτι σῶμα, ψυχὴ καὶ πνεῦμα εἰσὶ τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖα. Διότι ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσω πῶς, ὡς δι' ὄνειρου, εὗρέθην ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ τὸ ὑποπτεύσω.

Ὅταν ἡ ἐρωτόληπτος ψυχὴ μου ἐκολύμβῃ εἰς τὰ οὐράνια ἐκεῖνα ὄμματα, τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά μου διὰ κοινῆς ἐνεργείας ἡτοίμασαν ὅλα καὶ μὲ ἔφεραν μέχρις ἐκεῖ.

Τὸ ἀτμόπλοιο εἶνε μικρὰ πόλις. Ἐχει τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς, ἔχει τὴν μέσιν, ἔχει τὴν κάτω τάξιν τῆς.

Ἡ διακρίσις αὕτη θὰ ὑπάρχῃ παντοῦ, ὅπου ἀριθμὸς τις ὄντων. Παρατηρήσατε τοὺς ἀστέρας, τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ, τοὺς ἰχθεῖς, τὰ κτήνη πάντα—ὑπάρχει ἰσότης παρ' αὐτοῖς ;

Τὰ ἄτομα ὅμως ἐκάστης τάξεως τοῦ ἀτμοπλοίου ἀδελφοποιούνται ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου.

Ὅλοι συνομιλοῦσιν, ὅλοι συμπαθοῦσι, βοηθοῦσιν ἀλλήλους.

Εἶνε ὡς μία οἰκογένεια. Φαντασθῆτε τὸ μέγεθος τῆς εὐδαιμονίας, ἃν ἀποτελῇ μέλος αὐτῆς καὶ ἐκεῖνη σας.

Ἰσῶς ἂν σοι εἴπω ὅτι δὲν εἶχομεν καμμίαν σχεδὸν ἐπιβάτιδα, θὰ ἐλεεινολογήσῃς τὸ ταξειδίόν μας καὶ θὰ βαρυνθῇς νὰ ἀναγνώσῃς ἄλλας γραμμάς. Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουν πράγματα δυνάμενα ν' ἀναπληρώσωσι τὰς γυναῖκας, ὡς ὑπάρχουν ὕλαι, ἃς δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ ἐλλείψει ἁλατος θαλασσίου.

Εἶχομεν τὸν κόντεν μας καὶ τὰ δύο ἀγγελάκια μας.

Ὁ κόντες εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ μεταφέρῃ διὰ μιᾶς κινήσεως τὸ πρόσωπον εἰς τὴν θέσιν τῆς κόμης καὶ τὴν κόμην εἰς τὴν τοῦ προσώπου. Γελῶν πάντοτε καὶ πάντοτε ὑβρί-

ζων, ἄλλοτε ψάλλον, ἄλλοτε ρογγαλίζων, ἔχων κεφαλὴν ἀγγλικῆς φόρμας καὶ ἐνδύματα ἀραπαντζῆ, θὰ ἐδόξαζε τὴν **Σφίγγα**, ὡς τύπος κωμωδίας.

Τὰ δὲ ἀγγελάκια μας, τὰ ἀγγελάκια μας!

Τὸ ἐν μικρὸν μικρὸν, ξανθὸ, ξανθὸ, δροσερὸ δροσερὸ, ἔτρεχεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου εὕρισκε σκυλάκι τὸ ἐθύμωμεν, ἐφώναζεν ἐκεῖνο, αὐτὸ ἐγέλα, ἔπειτα ἐδάγκανε μίαν κουλουρίτσα, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του, ἔπειτα ἐτραγωδοῦσε, ἔπειτα ἐρριπτε ψύχουλα εἰς τὴν θάλασσαν νὰ φάγουν τὰ ψάρια, ἔπειτα ἐπιπτε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του . . . καὶ πάντοτε κατὶ ἔκαμνε.

Τὸ ἄλλο εἶχε μάτια μεγάλα, κορμὶ μικροῦλι, πρόσωπο λευκὸ, μαλλιά μαῦρα, χεῖλια γλυκά, γλῶσσα κόκκινη, καὶ ἐπὶ ὅλων αὐτῶν στρογγύλην κεφαλὴν, χάριεν ἀνάκτορον πνεύματος ἀκτινοβόλου.

Τὸ ἐν ὀνομάζετο Λουκία, καὶ τὸ ἄλλο Διαμάντη, καὶ τὰ δύο ὁμοῦ εἶχον εἴκοσι ἑξ ἔτη μόνον πληρώσει εἰς τὴν ματαιότητα.

Αὐτὰ ἦσαν ἡ ζωὴ τῆς συντροφιάς μας ἀπὸ τῆς Κορίνθου, διότι μέχρις ἐκεῖ εἶχομεν καὶ κατὶ ἄλλο.

Ὅταν ἐξήλθομεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἐβλέπομεν ἐπὶ πολὺ τὸν Παρθενῶνα ἐντὸς διαφανοῦς ὁμίχλης, ὥσει φύλακα οὐράνιον κατελθόντα ἐκεῖ ἵνα ἐμπνέῃ τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ σέβας εἰς τὸν ἀφικνόμενον.

Μέχρι Κορίνθου τὴν ὥραν διήλθομεν ἐν μελέτῃ δύο ἔργων διδασκάλου μὲν, παραδόξως ὁμως λίαν ἀβρῶν, χαριέντων, ὡραίων.

Εἰς τὸν Καλιβὰν ἐξήγησα πολλὰς παραγράφους των, ἀ. δὲν ἤγνοσι. Καὶ μόνον ἡ θεὰ τῶν κονιορτοκαλύπτων Μεγάρων διέκοψεν, ἐπὶ στιγμὴν, διὰ τῶν ἀναμνήσεών της, τὴν μελέτην μας ταύτην.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς Κορίνθου μᾶς τὰ ἐπῆρεν ὁ δάσκαλος.

Ἄν ἔχη τις κάπως ἀνεπτυγμένον ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης πρέπει ἐπὶ ὥρας νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν ἅμα κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς Κόρινθον.

Εἶνε ὅλως παιδικὴ πλεονεξία ἡ τοῦ Ῥωμοῦ νὰ ζητῇ νέας χώρας ἀφοῦ ἀδυνατεῖ ἔτι νὰ καταλάβῃ ὅσας ἔχει.

Ἄν ταλαιπωρηθῶμεν μέχρις Ἰωαννίνων δὲν ταλαιπωροῦμεθα ὀλιγώτερον μέχρι Κορίνθου.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἐστίαν τοῦ πάλαι Ὀλικοῦ μεγάλειου, ἥτις εἶχε τόσας ἐταῖρας, ὅσους ἡ Ῥώμη σήμερον φεοφόρους καὶ ὅπου τὸ χρυσίον ἤρπνιζετο, ὡς αἱ πεντάραι εἰς τὰ caffè chantants μας, οὐδὲν ἄλλο ἄξιον λόγου εἶδον, εἰμὴ συμπλέγματα πολλὰ φουστανελλῶν λευκῶν, θέαμα σπάνιον πλέον εἰς Ἀθήνας.

Μαγικὴ εἶνε ἡ θεὰ τῆς Κορινθιακῆς παραλίας, ἥτις εἶνε μεταλλεῖον χρυσοῦ καλυπτομένη ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἐτέρας ἄκρας ἀπὸ σταφιδαμπέλους.

Ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐπροσέχαμεν τὰ κινήματα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις κάποτε, ἵνα πληρωθῇ τὸ

ῥηθὲν δάσκαλος ἐδίδασκε καὶ νόμον δὲν ἐκράτει, κάμνει ληστρικὰς ἐπιδρομὰς ἐπ' αὐτῆς.

Δὲν ἤλπιζον νὰ εὕρω τὸ Αἴγιον τοσοῦτον γραφικὴν θέσιν.

Εἶνε δυῖς ζωογόνος ἐξοχῆς καὶ θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ εὐθαλοῦς δ' αὐτοῦ τόπου παρελάβομεν καὶ μίαν εὐθαλίαν.

Τὸν λιμένα Πατρῶν μακρόθεν μόνον ἐθαύμασα. Τὰ πολλὰ φῶτα του ἐφαίνοντο ὡς ἄστρα ἐπιπλέοντα τῆς θαλάσσης.

Ὅταν ὁμως ἠγκυροβολήσαμεν ἐκεῖ, μέσῳ τῆς τρικυμίας τῶν φῶνῶν καὶ τῶν κρότων ἐλύθησαν ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλαι αἱ ῥομαντικαὶ σκέψεις.

Ἐκεῖ σταματῶ καὶ ἐγὼ σήμερον.

Μάριος.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ !!ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ!!

ΘΑ ΕΧΗ

ἐπιστολὴν τοῦ ἐπιστρατευσίμου υἱοῦ
τοῦ διασήμου

ΧΑΤΖΗ ΣΑΒΒΑ

πρὸς τὸν μπαμπᾶ του,

ΟΛΩΣ ΝΕΑΝ ΕΞΗΓΗΣΙΝ

ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΙ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ΑΛΛΑ

ΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τοῦ Βουκικώλτ.

Ῥυθόσεις ὥραζα — Μετάφρασις καλὴ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Σ. Κουσουλλῶν καὶ Α. Κωνσταντινίδου.